

จงเป็นตัวของประสบการณ์ของความเคารพตนเองในทั้งสี่วิชา และใช้อำนาจของประสบการณ์ของลูก

วันนี้ บัพดาตา ผู้สร้างโลกบราห์มิน กำลังมองเห็นโลกบราห์มินของท่านในทุกหนแห่ง แต่ละบราห์มินคือดวงวิญญาณพิเศษในทั้งโลกบราห์มิน ลูกเป็นหนึ่งในหลายล้านคนเพราะลูกได้ตระหนักรู้จักพ่อผู้เข้ามาในร่างธรรมดา บัพดาตาให้ความรักจากหัวใจของท่านแก่ลูกๆที่ได้หลอมรวมท่านไว้ในหัวใจของลูก ลูกๆแต่ละคนกำลังสัมผัสได้ว่าตนเองได้รับความรักจากพ่อเช่นนั้น และกำลังสัมผัสได้ถึงการที่พ่อได้หลอมรวมอยู่ในหัวใจของลูก สำหรับพ่อแล้ว ลูกทุกคนน่ารักอย่างยิ่งและเป็นที่ยึดของทุกคน ลูกทุกคนได้ทำลายดวงวิญญาณทั้งหลายว่า ลูกคือผู้ที่มีชีวิตโยคี ลูกไม่ใช่เพียงแค่ผู้ที่มีโยคะ แต่ลูกคือผู้ที่มีชีวิตโยคี ชีวิตที่ไม่ได้มีเพียงแค่สองถึงสี่ชั่วโมง แต่มีชีวิตนั้นมียุทธตลอดเวลา ดังนั้น ในขณะที่ลูกเดินเคลื่อนไหวไปมา และทำทุกสิ่ง ลูกคือโยคีผู้ที่มีชีวิตโยคีอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าลูกจะนั่งโยคะหรือทำงานอื่นใด ลูกคือคาร์มาโยคี เป้าหมายในชีวิตของลูกคือการเป็นโยคีอย่างสม่ำเสมอ ลูกสัมผัสว่าชีวิตโยคีของลูกเป็นชีวิตที่เป็นธรรมชาติหรือไม่? บัพดาตา กำลังมองเห็นโชคที่เปล่งประกายบนหน้าผากของลูกแต่ละคน ท่านเห็นอะไร? ลูกของฉันแต่ละคนมีความเคารพตนเอง เป็นผู้มีอำนาจในการปกครองตนเอง และเป็นนายของตนเอง เพราะเหตุใด? เพราะที่ได้มีความเคารพตนเอง ที่นั้นยอมไม่มีสำนึกที่เป็นร่างใดๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ จนถึงปัจจุบัน บัพดาตาได้ให้ความเคารพตนเองมากมายหลายประเภทในรูปที่แตกต่างกันแก่ลูกแต่ละคน หากลูกระลึกถึงความเคารพตนเองของลูกในตอนนี้และยังคงหมนลูกปิดในแต่ละจุดของความเคารพตนเองต่อไป ลูกจะกลายเป็นตัวของความเคารพตนเองมากมายหลายประเภทและซึมซับอยู่ในความเคารพตนเองนั้น อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่งตอนนี้ บัพดาตา ยังไม่ชอบสิ่งหนึ่งเกี่ยวกับลูก ลูกรู้ไหมว่าสิ่งนั้นคืออะไร? เมื่อลูกบางคนบอกว่าบางครั้งพวกเขาต้องลำบากตรากตรำเพื่อให้ตนเองมั่นคงในความเคารพตนเอง พวกเขาต้องการทำเช่นนั้น แต่บางครั้งมันต้องใช้ความพยายาม พ่อผู้ทรงพลังอำนาจไม่อาจทนเห็นความพยายามของลูกเหล่านั้นได้ เพราะที่ได้มีความรัก ที่นั้นยอมไม่มีควมลำบากตรากตรำ ที่ได้มีความลำบากตรากตรำ ที่นั้นขาดความรัก

วันนี้ ในเวลาอมฤต บัพดาตาได้เดินทางไปเยี่ยมเยือนบราห์มินในทุกหนแห่งทั้งในดินแดนนี้และในต่างประเทศ และท่านได้เห็นอะไร? ลูกบางคนนั่งอยู่ในความเคารพตนเอง พวกเขา กำลังคิดว่าพวกเขากำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์หัวใจของบัพดาตา พวกเขา กำลังคิดถึงสิ่งนี้ พวกเขา กำลังพยายามที่จะทำให้ตนเองมั่นคงในความเคารพตนเองนี้ แต่ความอ่อนแอที่บอบาเห็นนั้นคืออะไร? พวกเขาจดจำความเคารพตนเอง พวกเขา กำลังคิดถึงเกี่ยวกับสิ่งนี้ แต่ความอ่อนแอที่มองเห็นได้คือ การเป็นตัวของความเคารพตนเอง การเป็นภาพลักษณ์ของประสบการณ์ และการเป็นตัวของอำนาจของประสบการณ์นั้น มีอำนาจมากมายแต่อำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคืออำนาจของประสบการณ์ และผู้ทรงพลังอำนาจได้ให้ประสบการณ์ของความเคารพตนเองแก่ลูกแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงเพียรพยายาม แต่พวกเขาก็ยังไม่สามารถกลายเป็นตัวของประสบการณ์ได้ บัพดาตาเห็นว่าขณะที่ลูกๆนั่งอยู่ พวกเขา ก็ยังคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ แต่มีเพียงบางคนเท่านั้นที่เป็นตัวของประสบการณ์ ในประสบการณ์นั้น แม้แต่สำนึกที่เป็นร่างเพียงเล็กน้อยในรูปใดก็ตามก็ไม่สามารถดึงลูกเข้าไปหาตัวมันเองได้ ดังนั้น การกลายเป็นตัวของประสบการณ์ การหลุดหายไปประสบการณ์ของการเป็นคาร์มาโยคีในขณะที่กำลังกระทำอยู่นั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในตอนนี้ จงทำให้ตนเองมั่นคงในรูปนั้น ในทุกสถานการณ์ ในทุกทุกเรื่องหรือในทุกวิชา จงกลายเป็นตัวของประสบการณ์ ไม่ว่าจะ เป็นในวิชาของความรู้ โยคะ ดาร์นา หรืองานรับใช้ จงเป็นตัวของประสบการณ์ในทั้งสี่วิชานี้ แม้แต่มายาก็ไม่สามารถสั่นคลอนผู้ที่มีประสบการณ์ได้ และนี่คือเหตุผลที่วันนี้ บัพดาตาต้องการเห็นลูกทุกคนเป็นตัวของประสบการณ์ มีความแตกต่างระหว่างการได้ยินและการคิดถึงประสบการณ์นั้น และกับการเป็นตัวของประสบการณ์นั้น: ไม่ว่าลูกจะคิดอย่างไร ไม่ว่าลูกต้องการจะทำให้ตนเองมั่นคงในความเคารพตนเองในลักษณะใด จงกลับมามั่นคงในการเป็นตัวของประสบการณ์นั้น ไม่มีใครสามารถสั่นคลอนประสบการณ์นั้นได้ เพราะมันคือความเคารพตนเอง (สวามาน) เมื่อลูกเป็นตัวของความเคารพตนเองและมั่นคงในประสบการณ์ของความเคารพตนเอง ก็จะไม่มีความสำนึกที่เป็นร่างใดๆได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อมีความมืด หากลูกเปิดไฟ ความมืดก็จะหายไปโดยอัตโนมัติ ลูกไม่ต้องใช้ความพยายามใดๆที่จะกำจัดความมืดหรือไล่มันออกไป ในทำนองเดียวกัน เมื่อลูกนั่งอยู่บนที่นั่งของความเคารพตนเอง สวิตช์ของประสบการณ์ก็จะเปิดอยู่ ดังนั้นจึงไม่มีสำนึกที่เป็นร่างใดๆสามารถเกิดขึ้นได้ที่นั่น มีสำนึกที่เป็นร่างหลากหลายประเภท และพ่อก็ได้ให้ความเคารพตนเองหลากหลายประเภทแก่ลูกเช่นกัน ลูกรู้เกี่ยวกับความเคารพตนเอง ลูกเพียรพยายามสำหรับสิ่งนี้ แต่มีความแตกต่างระหว่างการพยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งประสบการณ์นั้นกับการเป็นตัวของประสบการณ์นั้นจริงๆ นั่นคือเหตุผล

ที่ลูกต้องลำบากตรากตรำ ดังนั้น ในตอนนี้ ตามเวลาแล้ว และในเวลาที่คุณกำลังบรรลุเป้าหมายของการกลับมาทัดเทียมกับพ่อ นั่น บัพดาดาไม่ชอบเลยที่จะเห็นลูกต้องลำบากตรากตรำ ขอให้แต่ละคนตรวจสอบตัวเองว่า ฉันมีชีวิตคาร์มาโยคีหรือไม่? ชีวิตที่เป็นไปตามธรรมชาติและเป็นอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่แค่บางครั้งเท่านั้น จงกลายเป็นตัวของประสบการณ์ ลูกได้ทำให้เป้าหมายในการดำเนินชีวิตโยคีและการเป็นภาพลักษณ์ของประสบการณ์นั้นสำเร็จแล้วหรือยัง? ตัวลูกเองควรจะสัมผัสกับแสงที่เปล่งประกายบนหน้าผากของลูกอยู่เสมอ ตัวลูกเองควรจะมั่นคงในประสบการณ์นั้น จงเป็นตัวของการจดจำระลึกถึง ไม่ใช่ผู้ที่ต้องมีการจดจำระลึกถึง แต่เป็นผู้ที่เป็นตัวของการจดจำระลึกถึง ข้อพิสูจน์ว่าลูกเป็นตัวของการจดจำระลึกถึงหรือไม่ นั่น คือ เมื่อลูกเป็นตัวของประสบการณ์ของการจดจำระลึกถึงนั้น ลูกจะสัมผัสได้ว่าตัวลูกเองมีพลังนั้นในขณะที่ทำงานใดๆก็ตาม งานอาจจะเปลี่ยนไปได้(แตกต่างกันไป) แต่สภาพของการเป็นตัวของประสบการณ์ของลูกไม่ควรเปลี่ยนไป

ดังนั้นวันนี้ บัพดาดาจึงเห็นว่าทำไมลูกถึงต้องลำบากตรากตรำ บาบาเห็นว่าลูกตามลำดับกันไปตามความพยายามของลูกในการกลายเป็นตัวของประสบการณ์ บัพดาดาความรักที่ลึกซึ้งในหัวใจของท่านต่อลูกๆทุกคน และดังนั้นท่านจึงไม่อาจทนได้ที่เห็นใครก็ตามที่ท่านรักต้องลำบากตรากตรำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตามที่ลูกอาจต้องลำบากตรากตรำหรือใช้คำว่า "บางครั้ง" เหตุผลสำหรับสิ่งนี้ก็คือลูกขาดการเป็นตัวของประสบการณ์ ลูกเป็นผู้เพียรพยายาม แต่ลูกไม่ได้กลายเป็นตัวของประสบการณ์ จงสัมผัสประสบการณ์ของการเป็นตัวของประสบการณ์ของความเคารพตนเองในทั้งสี่วิชาในหนึ่งวินาที เพื่อที่จิตสำนึกที่เป็นร่างจะไม่สามารถเข้ามาใกล้ลูกได้ เช่นเดียวกับที่ความมืดไม่สามารถคงอยู่ได้เมื่อเผชิญหน้ากับแสงสว่าง และลูกก็ไม่จำเป็นต้องขับไล่มันออกไปเช่นกัน เป็นเรื่องธรรมชาติที่ ณ ที่ใดมีความมืด ที่นั่นก็จะมีแสงสว่างน้อยหรือไม่มีเลย ดังนั้น อำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้รับการจดจำคืออำนาจของประสบการณ์ แม้ว่าจะมีคนนับพันพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงประสบการณ์ พวกเขา ก็ไม่สามารถทำได้ ลูกทุกคนต้องเคยมีประสบการณ์กับรสชาติของน้ำตาลและรู้ว่ามันมีความหวาน แม้ว่าจะมีผู้คนนับพันพยายามที่จะเปลี่ยนความคิดเห็นของลูก พวกเขาสามารถทำเช่นนั้นได้หรือไม่? ในวิชาใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็ความรู้ โยคะ ดาร์นา หรืองานรับใช้ จากในทั้งสี่วิชาหากลูกต้องลำบากตรากตรำในวิชาใดวิชาหนึ่ง เพื่อที่จะทำบางสิ่งให้เสร็จ เพื่อที่จะประสบความสำเร็จในงานรับใช้ที่ลูกทำ เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงธรรมชาติของลูกในวิชาดาร์นา เพื่อที่จะอยู่อย่างไม่สั่นคลอนในโยคะ และเพื่อที่จะสัมผัสชีวิตโยคี หากลูกต้องลำบากตรากตรำหรือใช้คำว่า "บางครั้ง" นั้นหมายความว่าลูกไม่ได้กลายเป็นภาพลักษณ์ของประสบการณ์ในวิชานั้น ประสบการณ์ไม่ใช่"บางครั้ง" แต่มันคือธรรมชาติของบุคคลนั้น แล้วลูกได้ยินเหตุผลที่ต้องลำบากตรากตรำหรือไม่? เมื่อลูกได้สัมผัสประสบการณ์ในการนั่งบนที่นั่งของประสบการณ์ เมื่อลูกได้สัมผัสถึงการเป็นตัวของพร ลูกยังต้องลำบากตรากตรำในเวลานั้นอยู่หรือไม่? มันเป็นเรื่องประสบการณ์ตามธรรมชาติ ด้วยเหตุนี้ ตามเวลาในตอนนี้ ทุกสิ่งจึงเกิดขึ้นในที่นี้ มันจะไม่บอกลูกล่วงหน้าก่อนที่มันจะเกิดขึ้น มีเกมของวัตถุธาตุของธรรมชาติเกิดขึ้นในที่นี้ มันได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ในตอนนี้ สิ่งใหม่ๆเกิดขึ้น: ทันใดนั้นก็เกิดแผ่นดินไหวและผู้คนหลายแสนคนเสียชีวิตในเวลาอันสั้น พวกเขาหรือไม่ว่าในวันรุ่งขึ้นพวกเขาจะมีชีวิตอยู่หรือไม่? อุบัติเหตุเช่นนั้นมากมายได้เริ่มเกิดขึ้นอย่างทันทีในสถานที่ต่างๆ ในเวลาเดียวกัน ตัวสำหรับผู้คนจำนวนมากมายกกำลังลูกฉีก (หมายถึงถึงเวลาตาย/หมดเวลา) ไปพร้อมๆกัน ดังนั้น ในช่วงเวลาเช่นนั้น ลูกพร้อมเสมอหรือไม่? ลูกจะไม่บอกว่าลูกยังคงเพียรพยายามอยู่ใช่ไหม? พร้อมเสมอหมายความว่า ไม่ว่าลูกจะมีความคิดเกี่ยวกับเรื่องพรหรือความเคารพตนเองอย่างไรก็ตาม ลูกก็จะกลายเป็นตัวของสิ่งนั้น และเหตุนี้เองบัพดาดาจึงถึงความสนใจของลูกมาที่สิ่งนี้: ลูกสามารถทำให้พรใดๆเกิดผลและได้สัมผัสประสบการณ์ในรูปของพรหรือความเคารพตนเองนั้นได้หรือไม่? ลูกจะต้องกลายเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอน ลูกอาจพูดว่า: "ฉันกำลังพยายามอยู่" ถ้าลูกจะพยายามจงเริ่มทำตั้งแต่ตอนนี้ เพราะการฝึกฝนสิ่งนี้เป็นระยะเวลาที่ยาวนานจะช่วยลูกได้ในเวลานั้น อย่าเป็นแต่เพียงผู้เพียรพยายาม แต่จงกลายเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ เพราะผู้ทรงพลังอำนาจได้ให้อำนาจของประสบการณ์แก่ลูกทุกคนแล้ว ในทำนองเดียวกันกับที่ลูกมีประสบการณ์ในจิตสำนึกที่เป็นร่าง ลูกจำเป็นต้องจดจำสำนึกที่เป็นร่างนี้และคิดว่า: ฉันคือคนนั้นคนนั้นหรือไม่? ลูกได้รับชื่อสำหรับร่างกายของลูก และนั่นก็คือสำนึกที่เป็นร่างใช่หรือไม่? ฉันคือคนนั้นคนนั้น: แม้ว่าจะมีคนเป็นพันคนบอกลูกว่าลูกไม่ใช่คนนั้น แต่ลูกเป็นคนนี้ และพวกเขาใช้ชื่ออื่นที่ต่างออกไปเรียกลูก ลูกจะเชื่อพวกเขาไหม? ลูกจะลืมชื่อของลูกหรือไม่? สำนึกเกี่ยวกับร่างกายที่เชื่อมโยงกับชื่อที่ได้รับมาตั้งแต่เกิดนั้นได้กลายเป็นสิ่งที่มั่นคงและเป็นธรรมชาติมาก หากมีคนเรียกใครบางคนที่มีชื่อเดียวกันกับลูก เขาไม่ได้เรียกลูก แต่เรียกใครบางคนที่มีชื่อเดียวกันกับลูก ทันทีที่ลูกได้ยินชื่อของลูก ความสนใจของลูกจะไปที่นั่น เพราะลูกจะคิดว่าบุคคลนั้นกำลังเรียกลูกอยู่ สำนึกที่เป็นร่างนี้กลับมามั่นคงมาก ในทำนองเดียวกัน จงมั่นคงในสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ ในการรักษาความเคารพตนเอง และในการเป็นนายของตนเอง ลูกบอกว่าชีวิตของลูกเปลี่ยนไป แล้วลูกเปลี่ยนไปอย่างไร? จากจิตสำนึกที่เป็นร่าง ลูก

เปลี่ยนไปเป็นความเคารพตนเอง และจากนั้นลูกก็กลายเป็นนายของตนเอง ดังนั้นตรวจสอบดูว่า: ฉันได้กลายเป็นตัวของความรู้นี้หรือไม่? หรือว่าฉันได้กลายเป็นผู้ที่รับฟังความรู้เหล่านั้นและถ่ายทอดความรู้นี้ให้แก่ผู้อื่นหรือไม่? ญาณหมายถึงความรู้นี้ รูปในทางปฏิบัติของความรู้นี้ก็กล่าวกันว่า ความรู้คือแสงสว่าง ความรู้คือพลัง(อำนาจ) การเป็นตัวของตัวเองนี้หมายความว่า ไม่ว่าลูกจะกระทำการใด การกระทำเหล่านั้นจะเต็มไปด้วยแสงสว่างและพลัง(อำนาจ) และจะถูกต้องแม่นยำ นี่คือนั่นที่เรียกว่าการเป็นตัวของตัวเองนี้ อย่าได้กลายเป็นเพียงแคผู้ที่พูดถึงความรู้นี้ แต่จงกลายเป็นตัวของความรู้นี้ การเป็นตัวของตัวเองนี้หมายถึงการเป็นผู้ที่เอาชนะอวัยวะต่างๆในร่างกาย จงเป็นนายของตนเองเหนืออวัยวะของร่างกายทั้งหมดของลูก นี่คือนั่นที่เรียกว่าโยคะ นั่นคือชีวิตที่เป็นยุคตียุคต หากลูกเป็นตัวของตัวเองและโยคะนี้ ลูกก็จะสามารถซึมซับคุณธรรมทุกประการได้โดยอัตโนมัติ ที่ใดมีความรู้และโยคะนี้ และลูกเป็นโยคยูกต์ ที่นั่นการซึมซับคุณธรรมจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ งานรับใช้จะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติในทุกขณะ ตามเวลาแล้ว ลูกอาจรับใช้ด้วยจิตใจ ด้วยคำพูด ด้วยการกระทำ ด้วยความรักในความสัมพันธ์ของลูก งานรับใช้จะยังคงดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่อง งานรับใช้ยังคงเกิดขึ้นในความสัมพันธ์และในสายสัมพันธ์ด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ในครอบครัวบราห์มิน หากพี่น้องชายหญิงคนใดมีความรู้สึกเศร้าเล็กน้อย ความพยายามของเขาหรือเธอดูเหนื่อยลาลงเล็กน้อย และตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของชั้นสการ์เดิม ลูกควรจะทำให้ความจริงจังและความกระตือรือร้น ความร่วมมือ หรือความรักให้แก่ดวงวิญญาณที่มีการติดต่อสัมพันธ์ด้วยนั้น นั่นคือบุญของการทำงานรับใช้ที่ลูกจะสะสมไว้ในบัญชีของลูก มันคือการกระทำที่เป็นบุญอย่างยิ่งในการช่วยพุงคนที่กำลังล้มลงให้ลุกขึ้นมา(หรือการยกกระตือรือร้นที่ตกต่ำลงให้สูงขึ้นมา) การรับใช้ญาติพี่น้องและผู้ที่มีการติดต่อสัมพันธ์ด้วยคือหน้าที่ของผู้รับใช้ที่แท้จริง ไม่ควรเป็นเพียงแค่งานรับใช้ที่ลูกได้รับหรือถูกมอบให้แก่ลูกเท่านั้น ใ้ทำงานรับใช้เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติด้วยความคิด คำพูด การกระทำ ความสัมพันธ์ และสายสัมพันธ์ของลูก หลายครั้งที่บังพาดตาเห็นว่าการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ลูกบางคนเห็นว่าธรรมชาติหรือชั้นสการ์ของคนอื่นไม่เป็นไปอย่างที่ควรจะเป็น อย่างไรก็ตาม การมีความคิดทำนองว่า “คนนี้ก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว เขาไม่มีทางเปลี่ยนได้หรอก และการรับใช้คนนี้เป็นเวลาเสียเวลาเปล่า” การมีความคิดเช่นนี้ถือเป็นเรื่องที่ถูกต้องหรือไม่? ลูกเชื่อว่าลูกคือผู้ที่จะทำให้วัตถุต่างๆบริสุทธิ์สะอาดประธาณ ที่ลูกจะเปลี่ยนแปลงวัตถุต่างๆทั้งหลายได้ อย่างไรก็ตามคนๆนั้นก็คือดวงวิญญาณมนุษย์คนหนึ่ง คนที่เรียกตนเองว่าบราห์มินแต่ทว่าเขาได้รับอิทธิพลจากชั้นสการ์(นิสัยเดิม)ครอบงำอยู่ ลูกได้ประกาศความท้าทายที่จะเปลี่ยนแปลงชั้นสการ์ของวัตถุต่างๆ แต่คนๆนั้นก็เป็นสิ่งมีชีวิต เป็นดวงวิญญาณ และเป็นคนที่มีความสัมพันธ์กับลูก ดังนั้นผู้รับใช้ที่แท้จริงย่อมมีความปรารถนาดีที่จะรับใช้เขาเพื่อให้ได้มาซึ่งบุญจากการรับใช้ช่วยเหลือเขา การพูดว่า “คนนี้ก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ยังไงเขาก็ไม่มีวันเปลี่ยนได้หรอก” คำพูดเหล่านี้ไม่ใช่ความปรารถนาดี แต่มันเป็นความรู้สึกไม่ชอบที่จะเอื้อยดอ่อน อย่างไรก็ตาม คนๆนั้นก็พี่น้องชายหญิงของลูก และอย่างน้อยเขาก็พูดว่า “بابาของฉัน” ผู้รับใช้ที่แท้จริงจะสะสมบุญไว้ในบัญชีบุญของตน ด้วยการมีความปรารถนาดีแม้แต่กับผู้ที่ไม่เคยรับใช้ช่วยเหลือเขาเลย จงอย่าได้ผลักไสหรืออย่าซ้ำเติมคนที่ตกต่ำอยู่แล้วให้ตกต่ำลงไปอีก จงช่วยดึงพวกเขาขึ้นมา ยกกระตือรือร้นพวกเขาให้สูงขึ้นมา ให้ความร่วมมือแก่พวกเขา นี่คือนั่นที่เรียกว่าการเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริง ผู้ซึ่งเป็นดวงวิญญาณบุญ ดังนั้น จงตรวจสอบตนเอง: ฉันมีความจริงจังและความกระตือรือร้นในการทำงานรับใช้มากถึงขนาดนี้หรือไม่? นี่คือนั่นที่เรียกว่าการเป็นผู้ที่มีอำนาจของประสภารณณ์ ดังนั้น เวลานี้ บังพาดตาจึงต้องการให้ลูกกลายเป็นภาพลักษณ์ของประสภารณณ์และใช้อำนาจของประสภารณณ์ของลูก

ผู้ที่จะกลายเป็นตัวของประสภารณณ์ในทั้งสี่วิชา และจะใช้อำนาจของประสภารณณ์ ผู้ที่จะขจัดความอ่อนแอใดๆ ผู้ที่จะใส่ใจต่อตนเองให้มากถึงขนาดนี้ ยกมือขึ้น! ลูกกำลังยกมือของจิตใจของลูกอยู่ใช่ไหม? ไม่ใช่มือทางกายภาพ แต่เป็นมือของจิตใจของลูก ยกมือขึ้น! จงยกมือของจิตใจของลูกขึ้น เพราะบังพาดตาจะถามถึงผลลัพธ์ในวันชีพราตรี ชั้นสการ์ที่อ่อนแอของใครก็ตามไม่ควรลดทอนความปรารถนาดีในจิตใจของลูก ชั้นสการ์ของคนนั้นอาจหย่อนยาน แต่ก็ยังมีพลังมากพอที่จะลดทอนความปรารถนาดีของลูก พ่อบราห์มาไม่มองเห็นอะไร และท่านไม่ทำอะไร? ในขณะที่ท่านยังคงความรับผิดชอบในหน้าที่ ท่านก็ได้จากไป(ละร้าง)ในที่สุด หลังจากที่ให้คำสอนสามคำแห่งความปรารถนาดีและความรู้สึกที่บริสุทธิ์แก่ทุกคน ลูกจำคำเหล่านั้นได้ใช่ไหม? ลูกจำคำพูดสามคำนั้นได้ใช่ไหม? ท่านเองได้กลายเป็นอะแวก ด้วยสภาพของการไม่มีตัวตน ไม่มีความหลงทะนงตน และไม่มียกเลส ท่านไม่ได้ทำให้ใครรู้สึกเลยว่าท่านกำลังเผชิญกับความทุกข์ทรมานของกรรม มิใครเข้าใจบ้างไหมว่าความทุกข์ทรมานของกรรมของท่านกำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว? เกิดอะไรขึ้น? เขาได้กลายเป็นอะแวกไปแล้ว พ่อบราห์มาได้แสดงให้เห็นถึงพรของการเป็นเทวดานางฟ้า จงทำตามพ่อบราห์มา! ในเมื่อลูกพูดว่า "بابาของฉัน" แล้วพ่อจะพูดว่าอย่างไร? ลูกคือลูกของพ่อ เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมีความปรารถนาดีต่อกันในครอบครัว อย่ามองที่ธรรมชาติหรือนิสัยของใคร พ่อรู้ว่ามีความขัดแย้งในธรรมชาติหรือนิสัย อย่างไรก็ตามความขัดแย้งใดๆของธรรมชาติหรือนิสัยไม่ควรบดบังความรักหรือความสัมพันธ์ของลูก มันไม่ถูกต้องที่จะไม่ปล่อยให้งานสำเร็จลุล่วง

นี่คือครอบครัว ครอบครัวไหน? นี่คือครอบครัวของพระเจ้า พระภู ปาฏิหาริย์ อย่ายึดที่นี้ขาดความรักไปไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม เป็นอย่างไรหรือไม? กำลังขาดความรักอยู่หรือไม่? ขอให้มีความรักอย่างแน่นอน นั่นคือความปรารถนาดี ไม่ว่าใครจะเป็นอย่างไร นี่คือครอบครัวของพระเจ้า ลูกเชื่อว่าลูกเป็นของครอบครัวของพระเจ้า ดังนั้นครอบครัวจึงหมายถึงความรัก หากไม่มีความรักในครอบครัวนี้ มันก็ไม่ใช่ครอบครัว ครอบครัวของพระเจ้านั้นมีอยู่เพียงในเวลาเดียวเท่านั้น ไม่มีใครนอกจากพระเจ้าที่จะมีครอบครัวที่ใหญ่โตเช่นนี้ได้ ดังนั้น จงตรวจสอบ เพราะแม้แต่เรื่องนี้ก็ก่อให้เกิดอุปสรรคต่อความเพียรพยายามของคุณ เมื่อลูกกลับมาเป็นอิสระจากอุปสรรคทั้งปวงแล้ว ลูกจึงจะกลายเป็นผู้มีประสบการณ์ และสามารถทำให้ผู้อื่นมีประสบการณ์ได้ด้วยอำนาจของประสบการณ์ของตัวเอง อัจชะ

เมื่อเห็นลูกๆทุกคนในทุกหนแห่ง บัพดาารู้สึกพอใจและร้องเพลงว่า: ว้า ลูกๆ! ว้า! ในหัวใจของลูกทุกคนมีพ่อ และในหัวใจของพ่อมีลูกทุกคน เมื่อเห็นครอบครัวที่ใหญ่โตเช่นนี้ ชาวภูบันต่างก็มีความสุข ว้า มฐัน! ว้า! มฐันเป็นที่พึ่งพิง (ที่ลี้ภัย)สำหรับทุกคนอยู่แล้ว และนั่นคือเหตุผลที่ลูกทุกคนต่างวิ่งมาที่มฐัน ตอนนี ลูกต้องรีบเติมเต็มความหวังของพ่อ ลูกต้องกลายเป็นตัวของประสบการณ์ในสิ่งลึกลับอย่างแน่นอน เมื่อเห็นลูกๆจากดินแดนนี้และจากต่างประเทศทั่วทุกมุมโลกมานั่งอยู่ที่นี้ บัพดาดีใจ และทุกคนก็พอใจที่ได้เห็นสิ่งนี้เช่นกัน สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้และวิทยาศาสตร์กำลังก้าวหน้าไปในเวลานี้ มีสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆมากมายในโลก แต่สิ่งเหล่านั้นล้วนเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อประโยชน์ของลูก พวกเขา กำลังคิดค้นสิ่งประดิษฐ์ที่ดีๆมากมาย แม้จะอยู่ห่างไกลกัน แต่ลูกก็อยู่ด้วยกัน ดังนั้น ขอแสดงความยินดีกับนักวิทยาศาสตร์ที่ได้ประดิษฐ์คิดค้นสิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้ขึ้นมา โปรดรับความรักและความระลึกถึงมากมายจากหัวใจถึงลูกๆทุกคนทั้งในดินแดนนี้และในต่างประเทศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง นมัสเต แต่ลูกๆที่แสนพิเศษเหล่านี้

พร: ขอให้ลูกกลายเป็นรูปของเทวดานางฟ้า และด้วยแสงสว่างแห่งความรู้นี้ จงทำให้หนทางของความเพียรพยายามนั้นง่ายดายและชัดเจน ทั้งแสงสว่างและพลังนั้นปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในชีวิตของเทวดานางฟ้า อยากรู้ก็ตาม เพื่อที่จะกลายเป็นทั้งแสงสว่างและพลัง ลูกจำเป็นต้องมีพลังในการไตร่ตรองและพลังในการอดทน สำหรับจิตใจของลูก ลูกจำเป็นต้องมีพลังในการไตร่ตรอง และสำหรับคำพูดและการกระทำของลูก ลูกจำเป็นต้องซึมซับพลังของความอดทน คำพูดที่ลูกพูดและการกระทำที่ลูกทำก็จะสอดคล้องกับสิ่งเหล่านี้ เมื่อลูกมีพลังทั้งสองนี้ หนทางแห่งความเพียรพยายามก็จะง่ายดายและชัดเจนสำหรับทุกคน

คติพจน์: การพูดไร้สาระ เป็นการรบกวนผู้อื่นมากมาย

*** โอม ชานติ ***

สัญญาณที่ละเอียดอ่อน: สัมผัสกับสภาพไม่ไหวหวั่นสั่นคลอนและสม่ำเสมออย่างต่อเนื่อง

ลูกๆเป็นนายของวัตถุธาตุ ดังนั้นลูกจะต้องคงอยู่อย่างมีความสุขต่อไปในขณะที่เห็นเกมของวัตถุธาตุเหล่านี้ แม้ว่าวัตถุธาตุจะสร้างความปั่นป่วนหรือแสดงให้เห็นเกมที่สวยงาม ในทั้งสองสถานการณ์ ดวงวิญญาณผู้เป็นนายของวัตถุธาตุจะสังเกตเห็นเหล่านั้นในฐานะผู้สังเกตการณ์ที่ละวาง และมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับฉากเหล่านั้นและจะไม่มี ความหวาดกลัว นี่คือเหตุผลที่บัพดาตัดสินใจลูกเป็นพิเศษให้ฝึกฝนการคงอยู่อย่างมั่นคงและไม่ไหวหวั่นสั่นคลอนบนที่นั่งของสภาพของการเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ละวางด้วยตาปาเซียของลูก